

111. ÍRÁS

AZ IGAZÍTÓ ÉS A LÉLEK

AZ ISTENI Igazítónak az emberi elmében való jelenléte örökre lehetetlenné teszi, hogy akár a tudomány, akár a bölcsélet kielégítő magyarázatot adjon az emberi személyiség kifejlődő lelkére. A morontia lélek a világegyetem gyermeke és csak mindenségrendi látásmódon és szellemi felfedezésen keresztül ismerhető meg.

² ¶ A lélek és az emberben lakozó szellem nem új fogalom az Urantián; ez gyakran megjelent a bolygón a különböző hiedelemrendszerekben. A keleti hiedelmek nagy részében és egyes nyugatiakban úgy tartották, hogy az ember isteni örökséget hordozó is és emberi származású is. A belső jelenlétnek az érzése, az Istenségnek a külső mindenütt-jelenvalósága mellett, már régóta részét képezte számos urantiai vallásnak. Az emberek már régóta hitték, hogy valami növekszik az emberi természetben, valami élő, amelynek rendeltetése a rövid, ideigvaló élet utáni megmaradás.

³ Mielőtt az ember ráeszmélt volna arra, hogy kifejlődő lelkének nemzője egy isteni szellem, úgy gondolta, hogy az különböző fizikai szervekben lakozik — a szemben, a májban, a vesében, a szívben, és később, az agyban. A vadak a lelket a vérrel, a lélegzettel, az árnyékokkal és az egyén vízben meglátható tükörképével társították.

⁴ Az *atman* fogalomrendszerben a hindu tanítók valóban közel jártak az Igazító természetének és jelenlétének megragadásához, de nem tudták elkülöníteni a kifejlődő és magyában halhatatlan lélek társ-jelenlétét. A kínaiak ugyanakkor az emberi lény két oldalát ismerték, a *jangot* és a *jint*, a lelket és a szellemet. Az egyiptomiak és számos afrikai törzs szintén két tényezőben hitt, a *kában* és a *bában*; a lelket rendszerint nem tartották előbb-létezettnek, csak a szellemet.

⁵ A Nílus-völgy lakói azt hitték, hogy a szellemek által kedvelt egyénekbe születésükkor vagy nem sokkal azt követően egy védőszellem költözik, melyet kának neveztek. Azt tanították, hogy ez a védőszellem a halandó társával marad végig az élet tartama alatt és öelötte megy át a jövőbeli állapotba. Luxorban az egyik templom falain, amelyek III. Amenhotep születését ábrázolják, a kis herceg a Nílus istenének karján látható, és a közelében egy másik gyermek van, aki megjelenésében teljesen azonos a herceggel, s amely az egyiptomiak által kának hívott entitás jelképe. Ezt a szoborművet a Krisztus előtti tizenötödik században fejezték be.

⁶ A kát egy felsőbbrendű védőszellemnek tartották, amely arra vágyott, hogy emberi társának halandó lelkét az ideigvaló élet jobb ösvényeire vezesse, különösen pedig emberi társának jó sorsáról gondoskodjon a túlvilágon. Ekkoriban, ha egy egyiptomi meghalt, úgy tartották, hogy kája a Nagy Folyó túlsó partján várja őt. Eleinte csak a királyokról gondolták, hogy rendelkeznek kával, de később

már minden jó emberről feltételezték. Az egyik egyiptomi uralkodó a következőket mondta, amikor a szívében lakozó káról beszélt: „Nem hagytam figyelmen kívül beszédét; félttem elutasítani a vezetését. Boldogulásomat nagymértékben segítette; az oknál fogva lettem sikeres, ami cselekvésre készítetett; útmutatásaival kiemelt engem.” Sokan úgy hitték, hogy a ká „Istentől származó, mindent tudó bölcs az emberekben.” Sokan hitték azt is, hogy az ember arra rendeltetett, hogy „szívből jövő örömben töltsse el az örökkévalóságot annak az Istennek az érdekében, aki bennetek van.”

⁷ A fejlődő urantiai halandók minden fajtájának van a lélek fogalmával egyenértékű kifejezése. Sok fejletlen nép tartotta azt, hogy a lélek az ember szemén keresztül néz ki a világra; ezért éreztek olyan páni félelmet a gonosz szem rosszakaratától. Sokáig azt hitték, hogy „az ember szelleme az Úr lámpása.” A Rig-Véda mondja: „Az elmém szól a szívemhez.”

1. AZ ELME — A VÁLASZTÁS SZÍNTERE

¹ Bár az Igazítók munkája szellemi természetű, mégis minden tevékenységüket értelmi alapon kell végezniük. A szellemi Nevelőnek az elmén, mint emberi talajon kell kinnevelnie a morontia lelket az adott személyiség együttműködésével.

² A világegyetemek mindenségének elmeszintjei mindenségrendi egységet alkotnak. Az értelmi sajátlények a mindenségrendi elméből származnak sok tekintetben úgy, ahogy a csillagködök a világegyetemi tér mindenségrendi energiából erednek. Az értelmi sajátlények emberi (és ennél fogva személyes) szintjén a halandói elme jóváhagyásával a szellemi-evolúciós potenciál válik meghatározóvá, melynek oka az emberi személyiség szellemi felruházottságainak összessége, valamint az ilyen emberi önnön valókban meglévő abszolút érték entitásmagjának teremtő jelenléte. De az anyagi elmének az ilyen szellemirányítását két tapasztalás is befolyásolja: a hét elmeszellem-segéd segítségével keresztül kellett kifejlődnie az adott elmének, és az anyagi (személyes) sajátlényeknek az emberben lakozó Igazítóval való együttműködést kell választania a morontia sajátlénynek, az evolúciós és magyában halhatatlan lélek megalkotásában és fejlődésének elősegítésében.

³ ¶ Az anyagi elme színkörében emberi személyiségek élnek, öntudattal rendelkeznek, döntéseket hoznak, Istent választják vagy elfordulnak tőle, örökkévalóvá teszik vagy elpusztítják önmagukat.

⁴ ¶ Az anyagi evolúció egy életgépet adott nektek, a testeket; maga az Atya ruházott fel benneteket a világegyetemben ismert legtisztább szellem-valósággal, a Gondolatigazítókkal. Ám a kezetekbe, a saját döntéseitekre bízva, elme adatott, és elme által éltek vagy haltok. Ezen az

elmén belül és ezzel az elmével hozzátok meg azokat az erkölcsi döntéseket, amelyek képessé tesznek benneteket arra, hogy olyanok legyetek, mint az Igazító, tehát mint az Isten.

⁵ A halandói elme ideigvaló értelmi rendszer, melyet az anyagi élettartam idejére kapnak kölcsön az emberi lények, és ennek az elmének az alkalmazási módjától függ, hogy elfogadják vagy elutasítják az öröklét lehetőségét. Az elme lényegében az akaratotoknak alávetett egyetlen világegyetemi valóság, és a lélek — a morontia önnön valótok — hűséges képet fog mutatni azoknak az ideigvaló döntéseknek az eredményéről, melyeket a halandói önnön valótok meghoz. Az emberi tudat alul könnyed kapcsolódással a villamos-vegytani rendszereken nyugszik, felül pedig gyöngéden csatlakozik a szellem-morontia energiarendszerre. Az emberi lény halandói léte során egyik rendszert sem érzékelheti soha tökéletesen; ezért kell elméjét munkára bírnia, melynek tudatában van. És ezért a továbbélés biztosításához nem annyira az a fontos, hogy az elme mit ért meg, hanem inkább az, hogy mit kíván megérteni; a szellemazonosulás létrehozásához nem annyira az a fontos, hogy az elme milyen, hanem inkább az, hogy milyenné válásra törekszik. A világegyetemi felemelkedéshez nem annyira az a fontos, hogy az ember tudatosítja Istent, hanem inkább az, hogy az ember epekedik Isten után. Nem olyan fontos az, hogy milyenek vagytok ma ahhoz képest, hogy milyenekké váltok napról napra és az örökkévalóságban.

⁶ Az elme mindenségrendi hangszerén az emberi akarat a pusztítás fülsértő hangsorait játszhatja, vagy belőle ugyanez az emberi akarat az Isten-azonosulás és az azt követő örök továbbélés összehangzó dallamait csalhatja elő. Az embernek adományozott Igazító végső soron érzéketlen a rosszra és képtelen a bűnre, de a halandói elme az elferdült és önző emberi akarat bűnös fondorlatai folytán ténylegesen is eltorzulhat, elferdülhet, rosszra és visszataszítóvá válhat. Ugyanakkor ez az elme nemessé, széppé, igazsá és jóvá — ténylegesen is naggyá — tehető az Istent ismerő emberi lény szellem-megvilágosította akaratára szerint.

⁷ ¶ Az evolúciós elme csak akkor teljesen kiegyensúlyozott és megbízható, ha magát a mindenségrendi észbeliség két végletén nyilvánítja ki — a teljesen gépiessé tetten és a teljesen szellemivé lényegítetten. A tiszta gépies irányítás és az igaz szellemtermészet értelmi végletei között működik a fejlődő és felemelkedő elméknek az a hatalmas csoportja, amely elmék kiegyensúlyozottsága és nyugalma a személyiség választásán és a szellemazonosuláson alapul.

⁸ Az ember azonban nem veti alá akaratát tétlenül, szolgálja az Igazítónak. Inkább tevékenyen, igenlően és együttműködve választja az Igazító követését, amikor és amint ez a vezetés tudatosan különválik a természetes halandói elme vágyaitól és ösztönzéseitől. Az Igazítók befolyásolják az emberi elmét, azonban az ember akaratára ellenére sohasem uralják; az Igazítók számára az emberi akarat felsőbbrendű. És ők ilyennek is tekintik és tiszteletben tartják azt, miközben a gondolatok kiigazításával és a jellem átalakításával összefüggő szellemi célok elérésére töre-

kednek a fejlődő emberi értelem majdnem határtalan színterén.

⁹ ¶ Az elme a hajótok, az Igazító a révkapitányotok és az emberi akarat a kapitány. A halandói hajó urának rendelkeznie kell azzal a bölcsességgel, hogy az isteni révkapitányra bízva a felemelkedő lélek elkormányzását az örök továbbélés morontia kikötőibe. Az ember akaratára kizárólag önzés, tunyaóság és bűn révén utasíthatja vissza eme szeretetteljes révkapitány irányító segítségét és futtathatja a halandói létpályát az elutasított kegyelem rossz zátonyaira és vezetheti a befogadott bűn szikláinak. Ez a hűséges révkapitány egyetértésekkel biztonságosan átvisz benneteket az idő akadályain és a tér korlátain, és elvezet egészen az isteni elme forrásáig és még tovább, az Igazítók paradicsomi Atyjához.

2. A LÉLEK TERMÉSZETE

¹ A mindenségrendi értelem összes elme-szerepkörében az elme teljessége meghatározó az értelmi működés részével szemben. Az elme, lényegét tekintve, működési egység; ezért az elme mindig ezt az eredendő egységet mutatja, még akkor is, amikor a félrevezetett önnön valótok meg gondolatlan tettei és választásai a működését akadályozzák vagy hátráltatják. És ez az elmei egység változatlanul szellemi összehangolódás után kutat az akarat-méltósági és felemelkedési-előjogi sajátlényekkel alkotott társulás minden szintjén.

² A halandó ember anyagi elméje tulajdonképpen az a mindenségrendi szövőszék, amelyen morontia szövődék fut, s ebbe az emberben lakozó Gondolatigazító maradó értékek és isteni jelentéstartalmak világegyetem-jellegű szellemmintáját szövi — egy végleges-beteljesülésű és végtelen létpályájú továbbélő lelket, egy magvában végleges rendű lényt.

³ Az emberi személyiség azzal az elmével és szellemmel azonosítható, melyet az élet tart egymással működési kapcsolatban az anyagi testben. Az ilyen elmének és a szellemnek ez a fajta rendeltetésbeli viszonya nem az elme és a szellem sajátosságainak vagy ismertető jegyeinek a keverékét jelenti, hanem inkább egy magvában örök és maradó jellegű, teljesen új, eredeti és egyedi világegyetemi értéket, a *lelket*.

⁴ ¶ Az ilyen halhatatlan lélek evolúciós megalkotásában három és nem két tényező bír jelentőséggel. A morontia emberi lélek e három előhírnöke:

⁵ 1. *Az emberi elme* és minden, előtte létező és rá hatással bíró mindenségrendi befolyás.

⁶ ¶ 2. Az ezen emberi elmében lakozó *isteni szellem* és az ilyen abszolút szellemlényegű szilánkban meglévő minden magvábanvaló dolog mindazokkal a szellemi hatásokkal és tényezőkkel együtt, amelyek az emberi életben megjelennek.

⁷ ¶ 3. *Az anyagi elme és az isteni szellem közötti kapcsolat*, amely olyan értéket és olyan jelentést hordoz, amelyek nem találhatók meg a társulás kialakulásában szerepet

játszó egyetlen tényezőben sem. E különleges kapcsolat valósága nem anyagi és nem is szellemi, hanem morontia lényegű. Ez a lélek.

⁸ ¶ A köztes teremtmények már régóta úgy nevezik ezt a kifejlődő emberi lelket, hogy közép-elme, megkülönböztetésül az alacsonyabb rendű vagy anyagi elmétől és a felsőbbrendű vagy mindenségrendi elmétől. Ez a közép-elme valóban morontia jelenség, ugyanis az anyagi és a szellemi közötti területen létezik. Az effajta morontia fejlődés lehetőségét lényegében két általános elme-készítés hordozza magában: a teremtmény véges elméjében az Isten megismerésére és a Teremtő isteniségének elérésére irányuló ösztönzés, valamint a Teremtő végtelen elméjének az ember megismerésére és a teremtményi *tapasztalás* átélésére irányuló készítése.

⁹ A halhatatlan lélek e mennyei kifejlődése azért válik lehetővé, mert a halandói elme először is személyes, másodsor pedig állati-feletti valóságokkal van kapcsolatban; olyan, a mindenségrendi szolgálatra alkalmas anyagfeletti képességgel rendelkezik, mely biztosítja az erkölcsi döntések meghozatalára képes erkölcsi természet kifejlődését, s ezáltal igaz teremtői kapcsolatot alakít ki a különböző társult szellemi segítő hatásokkal és az emberben lakozó Gondolatigazítóval.

¹⁰ Az emberi elmének az ilyen jellegű, kapcsolaton alapuló átszellemiesülése elkerülhetetlenül a lélek fokozatos megszületéséhez vezet, mely közös sarja az Isten megismerésére törekedő emberi akarat által uralt segédelmének és annak az entitásnak, amely az elmével munkakapcsolatban álló világegyetemi szellemi erőket az ellenőrzése alatt tartja, vagyis a teremtésösszesség Istene egy tényleges szilánkjának — a Titkos Nevelőnek. És így lépi át az önnön való anyagi és halandói valósága a fizikai-élet gép ideigvaló korlátait és nyer új kifejeződést és új azonosságot a sajátlényeg folytonosságát jelentő kifejlődő hordozóban, a morontia és halhatatlan lélekben.

3. A KIFEJLŐDŐ LÉLEK

¹ A halandóelme hibái és az emberi viselkedéssel járó tévedések észrevehetően késleltethetik a lélek fejlődését, azonban nem akadályozhatják meg az ilyen morontia jelenség lezajlását, ha azt az emberben lakozó Igazító a teremtményi akarat szerint már elindította. De a halandói halált megelőzően ennek az anyagi és emberi akaratnak mindig meg lesz a lehetősége arra, hogy érvénytelenítse e választását és elutasítsa a továbbélést. A felemelkedő halandó még a továbbélést követően is megtartja azon előjogát, hogy az örök élet elutasítását választhassa; az Igazítóval való egygyé kapcsolódás előtt a fejlődő és felemelkedő teremtmény bármikor választhatja a paradicsomi Atya akaratától való elszakadást. Az Igazítóval való egygyé kapcsolódás jelzi azt a tényt, hogy a felemelkedő halandó mindörökre és visszavonhatatlanul az Atya akaratának megcselekedését választotta.

² A húsvér testben való lét tartama alatt a kifejlődő lélek rendelkezik azzal a képességgel, hogy a halandói elme

anyagfeletti döntéseit megerősítse. A lélek, lévén anyagfeletti lényegű, nem önmagában működik az emberi tapasztalás anyagi szintjén. E szellemiszint-alatti lélek nem képes működni a morontia szint felett olyan Istenség-szellemi közreműködés nélkül, mint például az Igazító. A lélek nem hoz végleges döntéseket addig, amíg a halál vagy az átvitel el nem választja a halandói elmétől, kivéve, ha és amint ez az anyagi elme a vele együttműködő morontia lelket szabadon és önként fel nem hatalmazza ilyen döntések meghozatalára. Az élet tartama alatt a halandói sajátakarat, a döntési-választási személyiség-erő az anyagi elmekörökben van jelen; ahogyan a földi halandói növekedés előrehalad, az embernek e lényege, annak felbecsülhetetlen értékű döntési képességeivel együtt, egyre jobban azonosul a megjelenő morontia-lélek entitással; a halál után és a lakóvilágon való feltámadást követően az emberi személyiség már teljesen azonos az ember morontia sajátlényegével. A lélek így a személyazonosság jövőbeli morontia hordozójának csírája.

³ E halhatatlan lélek először is jellegét tekintve teljesen morontia, de olyan fejlődési képességgel rendelkezik, hogy változatlanul tovább emelkedik azokra az igazi szellemiszintekre, amelyek az Istenség szellemeivel való egygyé kapcsolódási értékkel bírnak, az egygyé kapcsolódásra pedig rendszerint az Egyetemes Atyának ugyanazzal a szellemével kerül sor, amely a teremtmény-elmében ilyen teremtő jelenséget indított.

⁴ Mind az emberi elme, mind az isteni Igazító tudatában van a kifejlődő lélek jelenlétének és tőlük eltérő természetének — az Igazító teljesen, az elme részlegesen. A lélek egyre jobban tudatára ébred mind az elmének, mind az Igazítónak mint társ-azonosságoknak, mégpedig saját fejlődése mértékével arányosan. A lélek mind az emberi elme, mind az isteni szellem jegyeiből magába foglal elemeket, azonban folyamatosan úgy fejlődik, hogy erősödjön a szellemszabályozás és az isteni befolyás azon keresztül, hogy segíti az igaz szellemértékkel való összhang megtalálását célzó elme-működést.

⁵ A halandói létpálya, a lélek kifejlődése nem annyira próbatétel, mint inkább képzés. A legfelsőbb értékek továbbélésébe vetett hit alkotja a vallás magját; a tiszta vallásos tapasztalás pedig lényegében a legfelsőbb értékek és a mindenségrendi jelentéstartalmak egyesülésének egyetemes valóságként való felismerése.

⁶ Az elme a mennyiségeket, a valóságot és a jelentéstartalmakat ismeri. De a minőséget — az értékeket — az elme *érzi*. Érezni a megismerő elmének és a vele társult, a valóságot meglényegítő szellemnek a közös alkotása érez.

⁷ Amennyire az ember kifejlődő morontia lelkét az Isten-tudat értékteremtését alkotó igazság, szépség és jóság átjárja, olyan mértékben válik e lény elpusztíthatatlanná. Ha az ember kifejlődő lelkében nem túlélőképese az örök értékek, akkor a halandói létezés értelmetlen, és az élet maga megrendítően szomorú káprázat. Mindig igaz azonban: Amit az időben elkezdetek, azt bizonyosan be is fejezitek az örökkévalóságban — amennyiben érdemes befejezni.

4. A BENSŐBEN ZAJLÓ ÉLET

¹ A felismerés a külvilágból felfogott érzetkeltő hatásoknak az egyén emlékmintáiba való illesztésének értelmi folyamata. A megértés arra utal, hogy ezek a felismert érzetkeltő hatások és a hozzájuk társított emlékminták az alapelvek élénk működésű hálózatába szervesen beágyazódtak vagy annak részévé szerveződtek.

² A jelentéstartalmak a felismerés és a megértés társulásából származnak. A jelentéstartalmak nem léteznek egy teljesen érzékelési vagy anyagi világban. A jelentéstartalmak és az értékek csak az emberi tapasztalás belső vagy anyagfeletti szféráiban érzékelhetők.

³ ¶ Az igaz polgárosodott társadalom minden fejlődési alapja az emberiség e belső világában születik meg. Kizárólag a benső élet igazán teremtő. Egy polgárosodott társadalom aligha fejlődhet, ha bármelyik nemzedék fiatalsága érdeklődését és energiáit az érzék- vagy külső világ anyagi használásának szenteli.

⁴ A belső és a külső világ különböző értékhalmozatokkal rendelkezik. Minden olyan polgárosodott társadalom veszélyeztetett, ahol a fiatalok háromnegyede anyagi jellegű foglalkozást űz és a külső világ érzékélményei hasznolásának szenteli magát. A polgárosodott társadalom komoly veszélybe kerül, amikor az ifjúság elhanyagolja az erkölcsöt, a társadalomtan, a fajegészségtan, a bölcsélet, a képzőművészetek, a vallás és a mindenségtan iránti érdeklődését.

⁵ Csak a felsőtudatos elme magasabb szintjein, amint az az emberi tapasztalás szellemi határterületén megjelenik, lelhetitek fel a tökéletes mintákkal együtt azokat a magasabb rendű fogalmakat, melyek egy jobb és maradandóbb polgárosodott társadalom felépítéséhez hozzájárulnak. A személyiség a természetéből eredően teremtői, viszont tényleges teremtőként csak az egyén benső létében működik.

⁶ ¶ A hókristályok mindig hatszögűek, de soha sincs közöttük két egyforma. A gyermekek is besorolhatók bizonyos fajtákba, de nincs közöttük két tökéletesen egyforma, még az ikrek között sem. Vannak személyiségfajták, de a személyiség mindig egyedi.

⁷ ¶ A boldogság és az öröm a benső létben gyökerezik. Igazi örömet nem érezhettek teljesen egyedül. A magányos élet a boldogság számára végzetes. Még a családok és a nemzetek is jobban élvezhetik az életet, ha megosztják másokkal.

⁸ ¶ A külvilágot — a környezetet — nem szabályozhatjátok tökéletesen. A belső világ alkotóképességét már jobban irányíthatjátok, ugyanis a személyiségek ott jelentős mértékben felszabadul az ok-okozati törvények jelentette korlátok alól. A személyiséghez korlátozottan szabad akarat társul.

⁹ Mivel az ember benső élete valóban teremtői, ezért minden egyes személy felelős választásán múlik, hogy ez az alkotóképesség önkéntelenül és teljesen véletlenszerűen vagy pedig szabályozottan, irányítottan és építőjellegűen munkál. Hogyan is teremhetne az alkotó képzelet hasznavehető sarjakat, ha működésének színterét már elfoglalta

az előítélet, a gyűlölet, a félelem, a harag, a bosszúvágy és a vakbuzgóság?

¹⁰ Eszmék foganhatnak a külső világból származó hatásoktól, de az eszményképek csak a benső világ alkotóterében születnek. Ma a világ nemzeteit olyan emberek vezetik, akikben túltengenek az eszmék, de eszményképekből ínséges hiányt szenvednek. Ez a magyarázata a szegénységnek, a válásnak, a háborúnak és a fajgyűlöletnek.

¹¹ A probléma a következő: Ha a szabad akarattal rendelkező ember a bensőjében alkotóképességekkel rendelkezik, akkor el kell fogadnunk azt, hogy a szabad akaratú alkotókészség a szabad akaratú pusztítás lehetőségét is magába foglalja. És amikor az alkotókészség pusztításba fordul, akkor szemtől szembe kerültek a rossz és a bűn jelentette rombolással — a zsarnoksággal, a háborúval és a pusztítással. A rossz nem más, mint a szétesés és az azt követő megsemmisülés felé vivő részleges alkotókészség. Mindenfajta összeütközés rossz annyiban, hogy akadályozza a benső élet alkotó működését — a rossz a személyiségben zajló egyfajta polgárháború.

¹² ¶ A benső alkotókészség a személyiség szerves egységének rendezésén és a sajátlényeg egyesítésén keresztül járul hozzá a jellem megneveléséhez. Mindörökre igaz: A múlt megváltoztathatatlan; csak a jövő alakítható a benső sajátlényeg mai alkotókészségének segédkezése révén.

5. A SZABAD DÖNTÉS SZENTESÍTÉSE

¹ Az Isten akaratának megcselekedése nem több és nem kevesebb, mint azon teremtményi hajlandóság kinyilvánítása, hogy benső életét Istennel megosztja — éppen azzal az Istennel, aki ezt a benső jelentéstartalommal és értékkel bíró teremtményi életet lehetővé tette. A megosztás Istenszerű — isteni. Isten mindent megoszt az Örökkévaló Fiúval és a Végtelen Szellemmel, és ők viszonzásul minden dolgot megosztanak a világegyetemnek isteni Fiaival és szellem Leányaival.

² Isten példájának követése a kulcs a tökéletességhez; az ő akaratának megcselekedése jelenti a továbbélés titkát és a továbbélésben a tökéletességet.

³ A halandók Istenben élnek, és így Isten azt akarta, hogy a halandókban éljen. Miként az emberek rábízák magukat, úgy bízta ő — elsőként — önmaga egy részét az emberekre, hogy bennük éljen; hozzájárult ahhoz, hogy az emberekben éljen és beléjük költözzön az emberi akarat alárendeltjeként.

⁴ Béke ebben az életben, továbbélés a halálban, tökéletesség a következő létben, szolgálat az örökkévalóságban — mindezek teljesülnek (szellemben) *most*, hogy a teremtményszemélyiség egyetértését adja ahhoz — úgy választ — hogy teremtményakarata az Atya akaratának rendeltessen alá. És az Atya már eldöntötte, hogy önmagának egy részét a teremtményszemélyiség akaratának rendeli alá.

⁵ A teremtménynek ez a választása nem jelenti a sajátakarát feladását. Ez valójában a sajátakarát végső szentesítése, a sajátakarát kiterjesztése, a sajátakarát megdicsőülése, a

sajátakarát tökéletesítése; és az ilyen választás felemeli a teremtményakarát ideigvaló jelentőségének szintjéről abba a magasabb állapotba, amelyben a teremtmény-fiú személyisége bensőséges közösséget alkot a szellem-Atya személyiségével.

⁶ Az Atya akaratának ily módon való választásával a halandó ember szellemi úton találja meg a szellem-Atyát, még ha egy egész korszaknak kell is eltelnie, mire a teremtmény-fiú valóságosan is megjelenhet az Isten tényleges jelenlétében a Paradicsomon. Ez a választás nem annyira a teremtményakarát tagadását jelenti — „Ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen meg” — hanem inkább a teremtményi igenlő megerősítést: „Az én akaratom az, hogy a te akaratod legyen meg.” És e döntést követően az Istenválasztó fiú előbb-utóbb belső egyesülést (eggyé kapcsolódást) él meg a benne lakozó Isten-résszel, miközben ugyanez a tökéletesedő fiú felsőrendű személyiség-megelégedést nyer abban az imádat-közösségben, amely az ember személyiségét és az ő Teremtőjének személyiségét köti össze, két olyan személyiségről van tehát szó, amelyek teremtői sajátosságai a sajátakarát kölcsönös kifejezésében mindörökké társultak — vagyis az emberi akaratnak és Isten akaratának egy újabb örökkévaló társulása jött létre.

6. AZ EMBERREL KAPCSOLATOS LÁTSZÓLAGOS ELLENTMONDÁS

¹ A halandó ember legtöbb ideigvaló problémája a mindenségrendhez való kettős viszonyából ered. Az ember a természet része — a természetben létezik — ugyanakkor képes a természetet meghaladni. Az ember véges, azonban a végtelenség egy szikrája lakozik benne. Ez a kettős helyzet nem csak hogy megteremti a rossz lehetőségét, hanem számos olyan társadalmi és erkölcsi helyzetet is teremt, melyet nagy bizonytalanság és nem kevés félelem terhel.

² A természet legyőzéséhez és az ember önnön valójának meghaladásához szükséges bátorság engedhet az önnön büszkeség kísértéseinek. A sajátlényegét meghaladni képes halandó kísértést érezhet saját öntudatának istenítésére. A halandói kényszerhelyzetet az a kettős tény alkotja, hogy az embert korlátozza a természet, ugyanakkor különleges szabadságot is élvez — a szellemi választás lehetőségének és a cselekvésnek a szabadságát. Az anyagi szinteken az ember a természet szolgálója, míg a szellemi szinteken ő a győző a természet és minden ideigvaló és véges dolog felett. Az ilyen látszólagos ellentmondás elválaszthatatlanul összekapcsolódik a kísértéssel, a magábanvaló rosszal, a döntési hibákkal, és amint a sajátlényeg büszkévé és önhitté válik, megjelenhet a bűn.

³ ¶ A bűn problémája nem önmagától létezik a véges világban. A végesség ténye önmagában sem nem rossz, sem nem bűnös. A véges világot végtelen Teremtő alkotta — a világ az ő isteni Fiainak keze munkája — és ezért *jónak* kell lennie. A végesnek a helytelen felhasználása, kifordítása és eltorzítása az, ami létrehozza a rosszat és a bűnt.

⁴ ¶ A szellem képes uralni az elmét; az elme pedig képes szabályozni az energiát. De az elme csak az általa kifejtett

értelmes beavatkozásokon keresztül képes az energia szabályozására, melyek a fizikai területek okainak és hatásainak mennyiség- és tértani szintjén eredendően meglévő átalakult potenciálok alapulnak. A teremtményelme eredendően nem képes az energia szabályozására; ez Istenség-előjog. A teremtményelme ugyanakkor képes az energia befolyásolására, és így is tesz, amint a fizikai világegyetem energia-titkait kifürkészte.

⁵ Amikor az ember a fizikai valóságon változtatni akar, legyen a változtatás tárgya saját maga vagy a környezete, akkor ez annyiban lehet sikeres, amennyiben felfedezte az anyag szabályozásának és az energia irányításának módjait és lehetőségeit. Segítség nélkül az elme képtelen bármilyen olyan anyagi lényegű dolgot is befolyásolni, eltekintve a saját fizikai működési rendjétől, amelyhez elszakíthatatlanul hozzákapcsolódott. Viszont a test rendszereinek avatott felhasználásával az elme egyéb működési rendeket teremthet, még energia-kapcsolódásokat és élő-kapcsolatokat is, amelyeket kihasználva egyre inkább képessé válhat fizikai szintjének szabályozására, sőt uralására a világegyetemben.

⁶ A tudomány a tények forrása, és az elme nem képes tények nélkül működni. A tények a bölcsesség építményében az építőelemek, melyeket az élettapasztalat habarcsa köt meg. Az ember megtalálhatja Isten szeretetét tények nélkül is és felfedezheti Isten törvényeit szeretet nélkül is, de sohasem lesz képes az Első Forrás és Középpont mindent magába foglaló természete végtelen arányosságának, mennyei összhangjának, és tökéletes teljességének értékelésére addig, amíg rá nem lelt az isteni törvényre és az isteni szeretetre, valamint tapasztalati úton nem egyesítette ezeket saját kialakuló mindenségrendi bölcséletében.

⁷ Az anyagi tudás gyarapodása lehetővé teszi az eszmék jelentéstartalmainak és az eszményképek értékeinek jobb értelmi megbecsülését. Az emberi lény benső tapasztalásaiban igazra lelhet, de pontosan kell ismernie a tényeket ahhoz, hogy ezeket a személyes igazság-felfedezéseket a mindennapi élet támasztotta könyörtelenül gyakorlatias igényekre alkalmazni tudja.

⁸ ¶ Teljesen természetes dolog, hogy a halandó embert a biztonság hiányának érzései gyöttrik, amint úgy tekint önmagára, mint akit leküzdhetetlen mértékben korlátoz a természet, és ugyanakkor minden ideigvaló és véges dolgot teljes mértékben meghaladó szellemi erőket birtokol. Kizárólag a vallásos bizodalom — az élő hit — képes az embert éltetni ilyen bonyolult és nyugtalanító problémák közepette.

⁹ ¶ Az ember halandó természetére leselkedő és a szellemi épsége megőrzésének kihívást jelentő összes veszély közül a büszkeség a legnagyobb. A bátorság értékes, az önmagunkkal való túlságos foglalkozás viszont öntelt és öngyilkos. Az ésszerű mértékű önbizalom nem helyteleníthető. Az embert az állatvilágból kiemelő egyetlen dolog az önmaga meghaladására való képessége.

¹⁰ ¶ A büszkeség megtévesztő, mérgező és bűn-tápláló, akár egyénben, akár csoportban, emberfajtában vagy nem-

zetben jelenik meg. Szó szerint igaz, hogy „Kevélységre gyalázat jön.”

7. AZ IGAZÍTÓ PROBLÉMÁJA

¹ A bizonytalanság a bizonyossággal együtt a paradicsomi kaland lényegét alkotja — bizonytalanság az időben és az elmében, bizonytalanság a Paradicsomra való felemelkedés folyamatának eseményeit illetően; bizonyosság a szellemben és az örökkévalóságban, bizonyosság a teremtmény-fiú töretlen bizodalomban, melyet az Egyetemes Atya isteni szenvedélyébe és végtelen szeretetébe vett; bizonytalanság tapasztalatlan világegyetemi létpolgárként; bizonyosság egy mindenható, mindent-tudó, és végtelenül szeretetteljes Atya világegyetemi házaiban felemelkedő fiúként.

² ¶ Hadd emlékeztesselek benneteket arra, hogy figyeljete az Igazító hűségének hívásának távoli visszhangjára, melyet a lelketeknek címzett! A bennetek lakozó Igazító nem állíthatja meg és lényegesen nem is változtathatja meg az időben vívott létküzdemeiteket; az Igazító nem csökkentheti az élet nehézségeit a küzdelem világában bejárt utatok során. A bennetek lakozó isteni lény csak türelmet tanúsíthat, miközben ti az élet csatáját vívjátok, ahogyan az életet a bolygótokon megélik; de megengedhetitek, bár csak meg is engednétek — ahogyan dolgoztok és aggódtok, ahogyan harcoltok és küzdötök — a derék Igazítónak, hogy mellettetek és értetek harcoljon. Annyira megnyugtana és ösztökélne, annyira lenyűgözne és feljzana benneteket, ha végre megengednétek az Igazítónak, hogy folyamatosan kivetítse azt az igazi vezérlő eszmét, azt a végső célt és azt az örök rendeltetést, amely a jelenlegi anyagi világotok hétköznapi problémáival való bonyolult, fáradságos küzdelemhez kapcsolódik.

³ Miért nem segítetek az Igazítónak abban, hogy bemutathassa nektek mindeme fáradszó, anyagi erőfeszítések szellemi ellendarabját? Miért nem engeditek meg az Igazítónak, hogy mindenségrendi-erő lényegű szellemi igazságokkal gyarapítsa erőnléteket a teremtménylét ideigvaló nehézségeivel való küzdelemhez? Miért nem bátorítjátok mennyei segítőtöket, hogy felvidítsen benneteket azáltal, hogy tiszta képet tár elétek az egyetemes lét örök látóhatáráról, miközben ti a múlt időben jelenlévő problémák kusza halmazán merengtek? Miért utasítjátok el, hogy világegyetemi nézőpontból felvilágosítsen és ösztönözzön benneteket, miközben az idő hátrányai közepette küszködtök

és a halandólétbeli utazásokat nehezítő bizonytalanságok útvesztőjében bolyongtok? Miért nem engeditek meg az Igazítónak, hogy szellemivé alakítsa a gondolkodásokat, még ha közben a földi erőfeszítések anyagi útjait is kell járnotok?

⁴ Az Urantia felsőbbrendű emberfajtáinak létrejötté bonyolult keveredés eredménye; számos különböző eredetű emberfajta és törzs keveredései. Ez a vegyes jelleg rettenetesen megnehezíti a Nevelők dolgát abban, hogy az élet tartama alatt hatékonyan működjenek és további problémákat okoz mind az Igazítónak, mind az őrangyal-szeráfnak a halált követően. Nem is olyan régen a Szalvingtonon voltam és meghallgattam az egyik végzet-őrangyal hivatalos beszámolóját arról, hogy milyen nehézségeket okozott neki a halandó társ szolgálata. A szeráf elmondta, hogy:

⁵ ¶ „A nehézségeket nagyrészt az okozta, hogy állandó feszültség volt a rám bízott teremtmény két természete között: az igyekezet kibontakozásával az állati tunyaság állt szemben; egy felsőbbrendű nép eszményképei egy alsóbbrendű emberfajta ösztöneivel kereszteződtek; egy nagy elme fennkölt céljainak az ősi örökségből származó késztetés szegült ellen; a távlatot szemlélő Nevelő előrelátását az időbeli teremtmény rövidlátása semlegesítette; a felemelkedő lény fejlődési terveit az anyagi természet vágyai és sóvárgásai módosították; a világegyetemi értelem pislákolását a fejlődő faj vegyi-energia parancsai nyomták el; az anyagok késztetésével egy állat érzelmei álltak szemben; az értelmi képességek pallérozását az ösztön-hajlamok hiúsították meg; az egyéni tapasztalásokkal a faji szinten felgyülemlett hajlamok kerültek szembe; a legjobb célokra a legrosszabb szándék vetült; a lángelme szárnyalását a középszer nehézkessége semlegesítette; a jó kifejlődését a rossz tehetlensége hátráltatta; a szépség művészetét a rossz jelenléte szennyezte be; az egészség pezsgését a betegség erőtlensége semlegesítette; a hit kútját a félelem mérgei szennyezték; az öröm forrását a szomorúság vizei keserítették meg; az örömteli várakozást a valóság keserősége tette vágyálommá; az élet örömeiben állandóan jelen volt a halál szomorúságának fenyegetése. Micsoda élet, micsoda bolygón! És mégis, a Gondolatigazító állandóan jelenlévő segítségének és késztetésének köszönhetően e lélek komoly eredményeket ért el a boldogság és a sikeresség terén és mostanra eljutott a lakóvilág ítélő-termeibe.”

⁶ [Közreadta egy orvontoni Független Hírvivő.]